

delsen, men før dommen er afsagt, er blevet mentalt retarderet eller er kommet i en ikke blot forbigående tilstand af sindssygdom.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XV, kap. 7.2.3.

Til § 157

Bestemmelsen angiver, hvilke foranstaltninger der som udgangspunkt vil kunne bringes i anvendelse over for den af § 156 omfattede personkreds.

Efter *stk. 1* kan retten således bestemme, at den dømte skal anbringes på hospital eller anden instituti- on enten i Grønland eller i Danmark.

Det foreslåede *stk. 2* giver mulighed for at træffe bestemmelse om behandling på psykiatrisk hospital i Grønland eller i Danmark eller tilsyn efter reglerne i kapitel 28.

De domstyper rettet mod psykisk syge kriminelle mv., der efter bestemmelsen vil være mulighed for, svarer således til gældende ret, jf. herved kriminallovens § 113, stk. 1, og oversigten i betænkningens afsnit XV, kap. 7.2.1.2.

I stedet for den tidligere anvendte domsform »dom til behandling på psykiatrisk hospital om fornødent i Danmark« forudsættes det dog, at der i tilfælde, hvor der er behov for administrativ overflytning mellem Danmark og Grønland af behandlingsdømte, afsiges dom til behandling på dansk psykiatrisk hospital eller under tilsyn deraf, således at den behandlende læge skal være bemyndiget til efter nærmere aftale med overlægen ved psykiatrisk afdeling på Dronning Ingrid's Hospital i Nuuk og Kriminalforsorgen i Grønland at træffe bestemmelse om udskrivning via psykiatrisk afdeling på Dronning Ingrid's Hospital, samt under udskrivning tillige under tilsyn af kriminalforsorgen. Den behandlende læge skal endvidere i samråd med kriminalforsorgen være bemyndiget til at træffe bestemmelse om genindlæggelse på hospital i Grønland eller Danmark.

Der henvises den forbindelse til betænkningens afsnit XV, kap. 7.2.1.2.1. og kap. 7.2.3.

En dom til behandling i Grønland kan kun ændres til en behandlingsdom i Danmark via proceduren i § 159 om foranstaltningsændring og således ikke administrativt.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XV, kap. 7.2.3.

Til § 158

Bestemmelsen, der svarer til straffelovens § 68 a, indebærer, at der indføres en vis tidsbegrænsning af

foranstaltninger over for psykisk syge kriminelle og andre, der omfattes af personkredsen i § 156.

Som hovedregel vil længstetiden være fastsat til 3 år, som i særlige tilfælde kan forlænges af retten ved fastsættelse af en ny længstetid på 2 år, jf. *stk. 1*. En vigtig undtagelse fra udgangspunktet om en længstetid på 3 år er imidlertid de tilfælde, der er opregnet i bestemmelsens *stk. 2*, dvs. sager vedrørende personer, som er dømt for drab, røveri og lignende alvorlige forbrydelser. I disse tilfælde vil der ikke skulle fastsættes en længstetid, men anklagemyndigheden skal indbringe spørgsmålet om ophævelse af foranstaltningen for retten efter 3 års forløb og derefter hvert andet år. For ikke frihedsberøvende foranstaltninger foreslås en længstetid på 2 år, der kan forlænges, dog ikke ud over 3 år i alt.

Til sammenligning kan det nævnes, at der i Danmark gælder længstetider på henholdsvis 5 og 3 år (i stedet for 3 og 2 år), jf. straffelovens § 68 a. De foreslåede kortere længstetider i Grønland skal ses i lyset af, at sanktionsniveauet generelt er lavere i Grønland end i Danmark, jf. betænkningens afsnit XV, kap. 2.6., og at der i et vist omfang må foretages en proportionalitetsvurdering ved afgørelsen af, om en tidsubestemt foranstaltning fortsat kan opretholdes, jf. Straffelovrådets betænkning nr. 1372/1999 om tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens §§ 68 og 69, s. 27-30, og bemærkningerne nedenfor til § 159.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XV, kap. 2.7.2.1.

Til § 159

Bestemmelsen omhandler foranstaltningsændring og -ophævelse og svarer med enkelte sproglige ændringer til den gældende bestemmelse i kriminallovens § 113, stk. 3. Efter bestemmelsen vil det således fortsat være et domstolsanliggende at behandle sager om ændring eller ophævelse af foranstaltninger idømt psykisk syge kriminelle.

Med den foreslåede *stk. 1* lovfæstes anklagemyndighedens pligt til at påse, at en foranstaltning efter § 157 ikke opretholdes i længere tid og i videre omfang end nødvendigt. Bestemmelsen indebærer bl.a., at der efter omstændighederne kan være pligt til at indbringe spørgsmålet om opretholdelse af den fastsatte foranstaltning før udløbet af den længstetid, der gælder efter den foreslåede § 158, stk. 1 og 3, og før der efter den foreslåede bestemmelse i § 158, stk. 2, 2. pkt., er pligt for anklagemyndigheden til at forelægge sagen for retten.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden normalt én gang om året indhenter en erklæring fra vedkom-